

บทนำ

'เกิดวันที่สี่สิบ เดือนสี่ ปีที่แปดแห่งศักราชเจียนหลง ณ อารามเสื่อ
ขาว นามว่าหย่งเหลียง บิดาคืออ้ายซินเจวี่ยหลัววินสี่ มารดาคือนาง
เหยียน ปิ่นดอกเหมยเป็นของต่างหน้าแทนตัวมารดา'

หลวงจีนน้อยจิวเอ๋อร์อ่านข้อความบนกระดาษเบาๆ ด้วยความรู้สึก
งุนงง

"หย่งเหลียง? หมายถึงผู้ใดกัน เกิดวันที่สี่สิบ เดือนสี่ ปีที่แปดแห่ง
ศักราชเจียนหลง? ถ้าเช่นนั้นก็แก่กว่าข้าสองเดือน บิดาคืออ้ายซินเจวี่ยหลัว
อวินสี่ ชื่อนี้ฟังประหลาดนัก ใครจะชื่อยาวขนาดนี้"

เขานึกสงสัยใคร่รู้ขึ้นมาทันที มองกระดาษในมือพลางขบคิด อันที่
จริงเขาไม่รู้จักอักษรหลายตัวในนั้นจึงอ่านออกเสียงคำว่า 'หลง' ในชื่อ
หย่งหลงผิดเป็น 'เหลียง' ช้ายังเข้าใจอักษรคำว่า 'สี่' ในชื่ออวินสี่เป็นอักษร
'สี่' อีกตัวหนึ่ง

• สำนัขอัยพรากเสนั้น

วันนี้จิวเออร์มาส่งอาหารเจให้ท่านอาจารย์หนูชวี ความที่ไม่เห็นอาจารย์อยู่ในห้องก็รีบโน่นคั่นนี้่วนวายไปตามประสาเด็ก เห็นบนโต๊ะมีพุทธคัมภีร์วางอยู่จึงฉวย 'วัชรปรัชญาปารมิตาสูต*' ขึ้นมาพลิกดูเล่น พลงนึกว่าหากอาจารย์เข้ามาบังเอิญเห็นตนกำลังอ่านพระสุตรออยู่ คงจะกล่าวชมเป็นแน่ ไม่นึกเลยว่าเพียงพลิกพระสุตรอออกอ่านก็มีปิ่นดอกเหมยฝีมืองามประณีตอันหนึ่งหล่นลงมาจากพระสุตรอ นอกจากนั้นยังพบกระดาษแผ่นนี้เสียบอยู่ข้างใน

หย่งเหลือยง? หลวงจิ้นน้อยในวัดมีเพียงเขาคนเดียวเท่านั้น ไม่ทราบว่าย่าหย่งเหลือยงที่พูดถึงนั้นเป็นใครกัน จิวเออร์หมุนปิ่นดอกเหมยเล่นพลงยกมือเท้าคางขบคิด ไม่ได้ยินเสียงฝีเท้าท่านอาจารย์หนูชวีเดินเข้ามาในห้อง "จิวเออร์ เหตุใดจึงฝ่าฝืนกฎอีกแล้ว" ท่านอาจารย์หนูชวีดึงปิ่นดอกเหมยในมือเขาออก มองนิ่งด้วยสายตาดำดำหนี

"อาจารย์ ศิษย์กำลังอ่านวัชรปรัชญาปารมิตาสูตอยู่ เห็นจดหมายฉบับนี้และปิ่นเข้าพอดี มิได้ฝ่าฝืนกฎเที่ยวรื้อคั่นข้าวของของท่าน!" จิวเออร์โอดครวญ ความที่ขำนาฏการเอาใจมารดามาแต่เล็ก จึงเสแสร้งและโกหกเก่ง

"เอาจดหมายมาให้ข้า" ท่านอาจารย์หนูชวีขมวดคิ้วน้อยๆ มองเขาด้วยสายตาเข้มดุ

บรรพชิตไม่พียงมีจิตระวาง แต่จิวเออร์เป็นลูกขุนโจร เติบโตในรังโจรมาแต่เล็ก เทียวปล้นฆ่าวางเพลิงตามบิดา อายุยังน้อย ไม่รู้จักผิดชอบชั่วดี

* มีชื่อเต็มในภาษาสันสกฤตว่า 'วัชรเจติภิกษุปรัชญาปารมิตาสูต' หมายถึงหลักธรรมว่าด้วยปัญญาอันสมบูรณ์ประดุจเพชรที่จะตัดภาพมายา คืออวิชชาและอุปาทานอันเป็นเครื่องกีดขวางมิให้บุคคลบรรลุถึงความรู้งั้น ถือเป็นพระสุตรอสำคัญของพระพุทธศาสนาฝ่ายมหายาน

ทำอะไรตามใจตนเป็นที่ตั้ง จึงอบรมสั่งสอนยากกว่าลูกศิษย์คนอื่น ๆ ความที่จิวเออร์หน้าตาคมคาย พูดจาดีฟังเหมือนจริงใจ มักจะลวงท่านได้บ่อยครั้ง แต่พอรู้ว่าเสียท่าหลายครั้งเข้า ท่านก็ไม่กล้าเชื่อถือน้ำคำพูดของจิวเออร์อีก ต้องฟังหูไว้หูเสียก่อน

"อาจารย์ หย่งเหลียงที่อยู่ ในจดหมายนี้เป็นใครกัน เขาอายุเท่าข้า ทำไมข้าอยู่ในวัดมานานแล้วยังไม่เคยเห็นเขาเลย" จิวเออร์คืนจดหมายให้ หลวงจีนหนูชวีพลางถามอย่างใคร่รู้

"นี่อ่านว่าหย่งหลง ไม่ใช่หย่งเหลียง เขาตายไปตั้งแต่ยังเล็กแล้ว บอกแล้วให้เจ้าเรียนหนังสือ เจ้าก็ไม่ตั้งใจจำเรียน" ท่านอาจารย์หนูชวีมองเขาแล้วถอนใจ "เจ้าควรหมั่นอ่านคัมภีร์และหมั่นทำบุญกุศล จะได้รู้จักผิดชอบชั่วดี ไม่ทำให้แม่เจ้าเสียใจ"

จิวเออร์ได้ฟังก็หัวเราะพรีด "หากท่านแม่มีใจคิดถึงข้า ก็คงไม่เอามาทิ้งไว้ที่นั้หรือ"

ท่านอาจารย์หนูชวีส่ายศีรษะช้า ๆ "แม่เจ้าเอาเจ้ามาไว้ที่วัดก็เพราะไม่มีทางเลือกอื่น โลกนี้ไม่มีพ่อแม่ที่ไหนทำผิด เจ้าไม่ควรคิดแค่นาง"

"ต่อให้คิดแค่นางแล้วจะทำอย่างไรได้" จิวเออร์ฟังแล้วก็ยิ้มเย็นชา "ท่านแม่ไม่สนใจว่าข้าจะเต็มใจหรือไม่ จับข้าปลงผมบวช ต้องกินแต่อาหารเจเจ็ดชนิดไร้รสชาติ จะกินไถ่อย่างยังทำไม่ได้ ตอนนี้นักยังเด็ก ทำอะไรตามใจตัวเองไม่ได้ จำต้องยอมตามผู้ใหญ่จัดการ อีกหน่อยพอข้าโตแล้ว ข้าจะท่องเที่ยวไปทั่วทุกสารทิศ ไม่อยู่เป็นหลวงจีนที่นั้หรือ"

มารดาของจิวเออร์เป็นธิดาเศรษฐี ถูกบิดาของจิวเออร์ฉุดคร่าไปเป็นภรรยา นางมีรูปโฉมงดงาม จิตใจดี ได้รับการศึกษาดี จึงเสียใจอยู่ตลอด

ที่ตนต้องตกเป็นเมียโจร ทั้งกังวลว่าบุตรชายจะเจริญรอยตามบิดา จึงมัก
อบรมสั่งสอนให้จิวเออร์เป็นคนดี ทว่าจิวเออร์เติบโตในช่องโง่ร คำสั่งสอน
ของนางไม่ประสบผลนัก ซ้ำกลับทำให้จิวเออร์มีบุคลิกภาพแปลกแยก เวลา
อยู่ต่อหน้ามารดา ก็จะแสร้งปฏิบัติตนเป็นเด็กดี เชื้อฟัง มีน้ำใจงาม แต่พอ
ลับหลังก็จะกลายเป็นโจรน้อย ติดตามบิดาเที่ยวก่อกรรมทำเข็ญไปทั่ว
ทุกหนทุกแห่ง

ต่อมาช่องโง่รของบิดาถูกทางการกวาดล้าง บิดาของจิวเออร์เสียชีวิต
ทางการช่วยส่งตัวมารดาเขากลับบ้านเกิด ทว่าตา ยาย และลุงซึ่งเป็นญาติ
ข้างแม่ของจิวเออร์กลับไม่มีผู้ใดยอมรับเขาเลยสักคน มารดาของจิวเออร์
จนปัญญา จำต้องส่งตัวเขามายังวัดพยัคฆ์โผนเพื่อให้ช่วยอบรมสั่งสอน

จิวเออร์เข้าวัดมาเมื่ออายุได้เจ็ดขวบ แต่ก็ไม่ได้เปลี่ยนนิสัยชั่วที่มีมา
แต่เดิม มักฝ่าฝืนกฎระเบียบอยู่เป็นนิจ ไม่ฟังคำอาจารย์พร่ำสอน ทั้งไม่
ค่อยลงรอยกับศิษย์พี่ศิษย์น้องร่วมสำนัก เป็นที่ปวดเศียรเวียนเกล้าของ
เจ้าอาวาสและหลวงจีนทั้งวัด ท่านอาจารย์หญูชิวจึงนำตัวมาอยู่ด้วยและ
คอยอบรมสั่งสอนอย่างเคร่งครัด จิวเออร์กระตือรือร้นบ้าง แต่ท่านอาจารย์
ก็ยังพอได้ยินศิษย์พี่ศิษย์น้องบ่นว่าเขาอยู่เนืองๆ

ท่านอาจารย์หญูชิวมองดวงตาดำสนิทที่แฝงแววเจ้าเล่ห์นั้นก็อด
ถอนใจเบาๆ มิได้

"จิวเออร์ เจ้าติดตามพ่อเจ้าก่อกรรมทำเข็ญมาแต่เล็ก ความชั่วร้าย
ฝังแน่นในกมลสันดาน ประตูปุพุทธธรรมเปิดกว้างพร้อมจะช่วยสัตว์โลกให้
พ้นจากบ่วงกรรมเสมอ การที่แม่เจ้าส่งเจ้ามายังวัดพยัคฆ์โผนนับเป็นวาสนา"
ท่านอาจารย์หญูชิวกล่าวด้วยเสียงหนักแน่นจริงจัง "จิวเออร์ มีแต่พุทธธรรม

ที่จะสามารถชะล้างโลภะ โมหะ โทสะอันเป็นอกุศลมูลในใจเจ้าได้ การได้เข้ามาอยู่ได้ร่วมพระศาสนาถือเป็นวาสนาของเจ้า อย่าปล่อยให้เสียโอกาสนี้ไปโดยเปล่าประโยชน์"

"ขอรับ ศิษย์ทราบแล้ว อาจารย์ให้ศิษย์สวดมนต์ทุกวัน ศิษย์ก็จะทำตามคำสั่งอย่างดี" สิ่งที่จีวเออร์กลัวที่สุดก็คือการที่ท่านอาจารย์พูดอะไรยืดยาวน่าเบื่อเช่นนี้ เขารีบประนมมือ ทำทีเป็นตั้งใจฟังคำสั่งสอน อันที่จริงแล้วไม่ได้สังเกตเห็นพ้องด้วยเลยแม้แต่บ่อย

"ไม่เพียงแต่ต้องสวดมนต์ เจ้ายังต้องยึดหลักไตรสรณคมน์เป็นที่พึ่ง นั่นคือยึดในพระพุทธคุณ พระธรรมคุณ และพระสังฆคุณ นอกจากนี้ยังต้องถือศีลเคร่งครัด ศีลพื้นฐานห้าข้อนั้นได้แก่เบญจศีลหรือศีลทั้งห้า ได้แก่ไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ไม่ลักขโมย ไม่ละเมิดกามา ไม่กล่าวมุสา และไม่ดื่มสุราหรือของมึนเมา หลักไตรสรณคมน์และเบญจศีลนี้สำคัญนัก จะลืมเลือนไม่ได้แม้เพียงชั่วขณะ จิวเออร์ เจ้าจงจำให้ขึ้นใจ"

"ขอรับ" จิวเออร์สร้างทำเป็นเคารพเชื่อฟัง แท้จริงแล้วหาได้เห็นหลักไตรสรณคมน์และเบญจศีลอยู่ในสายตาไม่ ใจคิดแต่เพียงว่าทำอย่างไรจึงจะสามารถหนีออกจากวัดพยัคฆ์โผนไปได้

เขาไม่ยอมเป็นหลวงจีนไปชั่วชีวิต!

"ศิษย์น้อง เจ้าจะไปไหน"

จิวเออร์เพิ่งออกจากประตูวัดก็ได้ยินเสียงศิษย์พี่เจิงซีเรียกจากทางด้านหลัง

เขากัดฟันด้วยความรำคาญ เพิ่งหาจังหวะหนีลงเขาไปเที่ยวหาอะไร

กินให้สำราญสักที นี่ก็ไม่ถึงเลยว่าจะถูกจับได้เสียก่อน

"อาจารย์ให้ข้าลงเขาไปซื้อของ" เขาหันหน้ากลับมาแล้วยิ้มนิด ๆ

"อาจารย์ให้ข้าลงเขาไปซื้อของ?" หลวงจินเจิงชี้เกาศีระอย่างงุนงง

"เจ้าเป็นศิษย์น้องที่อายุน้อยที่สุดในวัด อย่ายั่วแต่ปกติอาจารย์จะให้ไปกันทีละสองคน แล้วทำไมคราวนี้จึงให้เจ้าไปคนเดียว อาจารย์ให้เจ้าไปซื้ออะไร เจ้าไปคนเดียวไหวไหม"

จิวเอ๋อร์ลอบบอดใจ เหตุใดหลวงจินทุกรูปในวัดจึงได้พูดจาียดยาวน่าเบื่อเหมือนกันเช่นนี้หมดนะ

"ศิษย์พี่โปรดวางใจ ข้าไปซื้อพู่กันให้อาจารย์เท่านั้น อีกประเดี๋ยวก็มา" เขาเผยรอยยิ้มบริสุทธิ์ ความที่หน้าตาน่ารัก ดูเผิน ๆ ไร้เดียงสา เวลายิ้มจึงน่าเอ็นดูยิ่ง ดูภายนอกหารู้ไม่ว่าแท้จริงแล้วเขามีจิตใจชั่วร้ายเพียงใด

"ศิษย์น้อง เจ้ายังเล็กนัก ลงเขาคนเดียวอันตราย ข้าจะไปกับเจ้าก็แล้วกัน" เจิงซีซึ่งมีนิสัยสัดยี่ขื่อยิ้มให้

จิวเอ๋อร์รู้สึกรำคาญนัก เขาติดสอยห้อยตามบิดาไปปล้นฆ่ามาแต่เล็ก เห็นมาแล้วทุกสิ่งอัน เขารู้สึกว่ากับแค่ลงเขาเหตุใดต้องเห็นเป็นเรื่องใหญ่เช่นนี้ด้วย

"ศิษย์พี่ ข้างทะเลสาบซีหูมีร้านขายเครื่องเขียนอยู่ร้านหนึ่ง อยู่ใกล้แค่นี้เอง ข้าไปประเดี๋ยวเดียวก็กลับมา ท่านไม่ต้องไปเป็นเพื่อนหรอก" เขาเพิ่งขโมยปืนดอกเหมยอันนั้นมาจากห้องท่านอาจารย์หญูซวี ว่าจะจะไปแลกเปลี่ยนกึ่งหอยปูปลากินให้เต็มที่ หากพาเจิงซีไปด้วยย่อมจะเกะกะเสียเปล่า ๆ

"อีกนานกว่าจะถึงเวลาทำวัตรเย็น ข้าไปเป็นเพื่อนเจ้าดีกว่า ไม่อย่างนั้นเจ้าจะเกลียดเหมือนคราวก่อน เทียวเล่นเพลินจนลืมเวลากลับ" เจิงซีพูด

พลางยิ้มอย่างไม่คิดอะไร

จิวเอ๋อร์สอดส่งเขาในใจอย่างเบือนหน้า

"ขอบคุณศิษย์พี่" เขายิ้มแต่ปาก ตาไม่ได้ยิ้มด้วย เดินเคียงเจิ้งซี้ลง
เขาไปอย่างไม่เต็มใจ

วัดพยัคฆ์โผนสร้างขึ้นในปีที่สิบสี่แห่งรัชศกหยวนเหอ สมัยราชวงศ์ถัง
ตั้งอยู่เชิงเขาต้าฉือซึ่งอยู่ทางด้านใต้ของทะเลสาบซีหู เมืองหังโจว มณฑล
เจ้อเจียง ประจันกับเขาอวี้ทวง

จิวเอ๋อร์เดินพลางคิดหาทางสลัดเจิ้งซีให้พ้น จะได้หาทางไปใช้เงินให้
อิมหน่าสำราญในตัวเมืองให้ได้สักครา ไม่นานศิษย์พี่ศิษย์น้องก็มาถึงริม
ทะเลสาบ ทั้งสองเดินเลียบริมทะเลสาบตรงไปยังร้านขายเครื่องเขียน

"เอ๊ะ?" เจิ้งซี้มองไปยังพงษ์าริมทะเลสาบอย่างประหลาดใจ ว่าแล้ว
ก็ร้องเรียกศิษย์น้องเบาๆ อย่างตกใจ "จิวเอ๋อร์ เจ้าคุณนั่น ไซ้ขาคนใหม่"

"ขาคน?" จิวเอ๋อร์เข้าไปดูใกล้ๆ ทันใดนั้นก็เห็นบุรุษผู้หนึ่งนอนคว่ำ
หน้าอยู่ในกอหญ้าริมน้ำ

"คนจริงๆ ด้วย!" เจิ้งซี้ร้องออกมา

"คงไม่ตายไปแล้วหรอกนะ" จิวเอ๋อร์ขมวดคิ้ว ไม่อยากเข้าไปใกล้

"รีบไปดูกันเถิด!" เจิ้งซีเหยียบโคลนและริมทะเลสาบเข้าไปใกล้อย่าง
ตื่นเต้น พอถึงก็ค่อยๆ พลิกร่างบุรุษผู้นั้นกลับมา ยืนนิ้วไปรอที่จุกแล้ว
กล่าวว่า "ยังไม่ตาย! ศิษย์น้อง รีบเข้ามาช่วยกันลากเขาขึ้นมาข้างบนเร็ว!"

บุรุษผู้นั้นรูปร่างสูงใหญ่ เขาและเจิ้งซีจะลากเขาขึ้นมาได้อย่างไร
จิวเอ๋อร์ลั้งเลใจ อย่างไรก็ตามแต่หากช่วยคนผู้นี้ไว้ แผนการไปหาอะไรกินให้
อิมหน่าสำราญของเขาเห็นที่จะกลายเป็นอากาศธาตุเป็นแน่

"ศิษย์น้อง คิดอะไรอยู่ รีบมานี่สิ!" เจิงซีร้องเรียกเสียงดัง
จิวเอ๋อร์ปรายตามองเจิงซีอย่างจนปัญญา เดินเข้าไปลากแขนขวาชาย
ผู้นั้น ช่วยเจิงซีลากเขาขึ้นฝั่งมาจนได้

"บุรุษผู้นี้ทั้งสูงทั้งร่างใหญ่ เราสองคนไม่มีปัญญาแบกเขากลับวัดแน่
จิวเอ๋อร์ เจ้ารออยู่นี่ก่อน ข้าจะกลับวัดไปเรียกศิษย์พี่ศิษย์น้องมาช่วยกัน
หลายๆ คน" เจิงซีกล่าวจบก็รีบวิ่งกลับวัดไปทันที

จิวเอ๋อร์เหลือบตามองบุรุษเคราะห์ร้าย เห็นใบหน้าขาวซีดนั้นหล่อเหลา
คมคาย มีรอยโลหิตจางๆ ตามรอยปริของเสื้อผ้า ทันใดนั้นหยกขาวที่ห้อย
คอบุรุษผู้นั้นอยู่ก็ตึงตูดสายตาเขาไว้ในทันที

ดูเหมือนคนผู้นี้จะมีของมีค่าติดตัว

สัญชาตญาณใจระมอยที่ติดตัวมาตั้งแต่เล็กทำให้จิวเอ๋อร์ล้วงมือไป
ความหาของมีค่าในอกเสื้อบุรุษนั้นทันที พบถุงเงินถุงหนึ่งก็รีบฉวยมายัดไว้
ในอกเสื้อตนเอง จากนั้นก็ล่าไปที่เเว ทันใดนั้นมือก็กระทบกับของแข็ง
อย่างหนึ่ง ไม่รู้ว่าป็นสิ่งใด

เขาเลิกเสื้อของบุรุษผู้นั้นออกด้วยความอยากรู้ เห็นที่เວวันนั้นมีผ้าขาว
พันรอบ ของที่มีลักษณะแข็งนั้นซ่อนอยู่ใต้ผ้าขาว พอดึงผ้าขาวออก กล่อง
หยกสีเขียวมรกตกล่องหนึ่งก็ตกลงมา จิวเอ๋อร์ตะลึงงัน ไม่นึกว่าบุรุษผู้นี้
จะมีสมบัติล้ำค่าอยู่กับตัว เดว่าในกล่องหยกนั้นเห็นทีจะมีเพชรนิลจินดา
ซ่อนอยู่แน่ แต่ยังไม่ทันได้เปิดออกดูก็พลันได้ยินเสียงฝีเท้าหลายคูวิ่งเข้า
มาใกล้

จิวเอ๋อร์รีบเอากล่องหยกยัดไว้ในอกเสื้อตน ลูกขี้ยืนเหมือนไม่มีเรื่อง
อะไร

"อยู่ตรงนี้! คนผู้นี้แหละ!" ฉิ่งชี้พาศิษย์พี่ศิษย์น้องอีกสามคนวิ่งมา หลวงจันท์ทั้งหลายช่วยกันห้ามบรูษผู้้นั้นขึ้น จิวเออร์หลบไปอยู่ด้านข้าง มองศิษย์พี่ทั้งสี่ช่วยกันห้ามบรูษผู้้นั้นกลับวัด

มีถุงเงินและกล่องหยกที่ได้มาจากบรูษผู้้นั้นติดกาย ซ้ายยังมีปิ่นดอกเหมยที่ขโมยมาจากอาจารย์หญูชวี หากจิวเออร์หนีไปตอนนี้ก็ยังไม่ถึงกับอดตายทันที แต่ทว่า...ในห้องเขายังมีกัญแจอายุวัฒนะที่บิดามารดาสั่งทำไว้ให้ นั่นเป็นของคู่ต่างหน้าขึ้นเดียวที่มี ถึงอย่างไรก่อนออกจากวัดเขาก็ต้องกลับไปเอามาก่อน

เหล่าหลวงจันฮวาโสในวัดพยายามช่วยบรูษหนุ่มที่ยังไร้สติอย่างเต็มที่ เป็นช่วงจังหวะเหมาะที่จิวเออร์จะหนีไป แต่อาจารย์หญูชวีกลับใช้ให้เขาช่วยฉิ่งคอยเฝ้าหม้อเคี้ยวน้ำจิงกับโจ๊ก ทำให้เขาไม่มีโอกาสหนี

"โจ๊กจะได้ที่แล้ว ข้าจะยกไปให้เขาขามหนึ่งก่อน" ฉิ่งตัดโจ๊กพลางพูดกับเขา

"ศิษย์พี่ให้ข้ายกไปเองเถิด!" โอกาสดีหายาก จิวเออร์รีบวางพัตในมือลง ผุดลุกขึ้นพลางกล่าว

"ดี" ฉิ่งส่งกศิระชะอย่างไม่นึกสงสัย "โจ๊กร้อนจัด เจ้าวางบนถาดอีกที ระวังหน่อย"

"ทราบแล้ว" เขาถือขามโจ๊กเดินออกจากครัวไป เวลานั้นแว่วเสียงตึกกลองในยามเย็น ถึงเวลาทำวัตรเย็นพอดี เขาดีใจนัก พอเอาขามโจ๊กไปส่งแล้วก็ได้ถือโอกาสหนีหลบหนีจากวัดไป!

เมื่อมาถึงห้องพักก็เห็นว่าบรูษหนุ่มผู้้นั้นได้สติแล้ว กำลังนั่งนิ่งกุม

• สำนวนขพรากเสนนั้น

ศิระษะอยู่ตรงขอบเตียง

เห็นทีบุรุษหนุ่มจะรู้ว่าเพชรนิลจินดาหายไปหมดแล้วกระมัง จิวเออร์
ไม่กลัวแม้แต่น้อยว่าเขาจะสงสัยตน เดินยกถาดเข้าไปด้วยท่าทางปกติ

"ประสก ท่านฟื้นแล้ว"

บุรุษผู้นั้นเงยหน้าขึ้นมองเขาด้วยความประหลาดใจ

"คารวะหลวงจีนน้อย"

"อาตมาชื่อจิวเออร์ ประสกเรียกชื่ออาตมาเกิด" เขายิ้มพลางวางขาม
โจ๊กไว้บนโต๊ะ

"จิวเออร์ ไม่ทราบหลวงจีนท่านใดช่วยข้าไว้" บุรุษผู้นั้นถามด้วยสีหน้า
เคร่งเครียด

"อาตมาเอง!" จิวเออร์กะพริบตา ท่าที่เป็นธรรมชาติ

"เจ้านะหรือ" บุรุษผู้นั้นมีท่าที่ประหลาดใจ ไม่อยากเชื่อว่าผู้ที่ช่วยชีวิต
ตนไว้จะเป็นหลวงจีนน้อยอายุประมาณแปดขวบเท่านั้น

"อาตมาเห็นประสกมีทะเลสาบซีหูจึงได้ลากตัวขึ้นฝั่ง แต่อาตมาแบก
ไม่ไหว ต้องเรียกให้ศิษย์พี่ศิษย์น้องมาช่วยกันจนแบกประสกขึ้นเขามาได้"
จิวเออร์กล่าวพลางยิ้มอย่างไร้เดียงสา

"จิวเออร์ ตอนที่เจ้าเห็นข้ามันเห็นกล่องหยกสีเขียวอ่อนหรือไม่ ขนาด
ประมาณนี้" บุรุษผู้นั้นลุกขึ้นยืน ทำมือประกอบอย่างร้อใจ

"ไม่มี ตอนที่อาตมาพบประสกนั้นไม่มีอะไรติดตัวเลย" จิวเออร์ส่าย
ศิระษะ ยิ้มตอบอย่างซื่อ ๆ เขารู้ดีว่ารอยยิ้มบริสุทธิ์ของตนหลอกคนได้นัก
ต่อนัก ทำให้คนทั้งหลายหย่อนความหวาดระแวงและป้องกันตนที่มีต่อเขา
จนหมดสิ้น